

„Ilyen egy tökéletes
romantikus regény.”

– *Booklist*

A woman with red hair styled in an updo with a gold floral hairpiece is shown from the back, looking over her shoulder. She is wearing a long, elegant green gown with a lace bodice and a full skirt. She stands on a grand, ornate staircase with a decorative balustrade. The entire scene is bathed in a vibrant green light.

A
számkivetett
herceg

A megérdemelt
szerető folytatása

finep ●
selection

S A R A H M A C L E A N

SARAH MACLEAN

A
számkiwetett
herceg

A szerencsejáték szabályai ♦ 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

A nő egyyardnyira járt a férfitől. Eglábnnyira. Hat-hüvelyknyire. Temple ekkor fordult meg, elkapta a csuklóját, és magához rántotta. Feltűnt neki, hogy a nőnél nincs fegyver, és melegséget áraszt, meg citromillatot.

A nő döbbsenten kapott levegő után, habozott kicsit, majd a férfi felé fordította az arcát, és így szolt:

– Engedjen el!

Volt a szavakban valami kimondatlan, meglepő határozottság, amitől a férfi majdnem engedelmeskedett. Majdnem elengedte, hogy elmenekülhessen az éjszakában.

Rég volt már, hogy ennyire érdekelje egy ellenfele.

Egy marokra fogta a nő mindkét csuklóját, míg a másik kezével a köpenyét kutatta át fegyvert keresve. Talált is egy kést mélyen a bélésbe rejtve.

– Mit akar? – kérdezte Temple halkán. – A zsebem tartalmára pályázik? Kisebb halat kellett volna választania.

Bár nem bánta igazán, hogy a nőnek épp rá esett a választása. Tetszett neki.

A nő válasza pedig még inkább:

– Magát keresem.

Temple

Whitefawn Abbey, Devonshire
1819 novembere

Hasogató fejfájással és merevedéssel kezdődött a reggel. A helyzet nem volt szokatlan, elvégre több mint fél évtizede minden egyes nap a két említett dolog valamelyikére ébredt, és több reggelen is előfordult, hogy mindkettővel számolnia kellett.

William Harrow, Chapin márkija és Lamont hercegségének örököse vagyonos volt, nemesi rangú, kiváltságos és jóképű – és ha egy fiatalember ilyen jellemzőkkel bír, akkor ritkán szenved hiányt borban vagy nőkben.

Ezért eshetett meg, hogy azon a reggelen nem aggódott. Mivel tapasztalt ivó volt, tudta, hogy délre elmúlik majd a hasogató fejfájása, ezért megmozdult, hogy gyógyírt keressen a másik problémára. Lehunyt szemmel egy nő után tapogatózott, akiről tudta, hogy a közelében kell lennie. Azonban nem volt ott.

A meleg, készsleges női test helyett William egy kielégüléssel nem kecsegtető párnát markolt.

Kinyitotta a szemét. A devonshire-i napfény bántóan éles volt, és felerősítette hasogató fejfájását. Káromkodva lehunyta a szemét, és eltakarta a karjával. A napfény vörösen izzott lezárt szemhéja mögött. Nagy levegőt vett. A napfény rontja el leggyorsabban a reggeleket.

Valószínűleg így a legjobb, hogy az előző éjszakai nő eltűnt, bár a férfi ezt sajnálattal vette tudomásul a formás, telt keblek, a vörösésbarna fürtök és a bűnre csábító száj emléke alapján.

A nő csoda szép volt.

Na és az ágyban...

Az ágyban pedig...

A férfi megdermedt.

Nem emlékezett rá.

Csak nem ivott annyit! Vagy mégis? A nő magas volt, pont a férfi ízlésének megfelelő, formás idomokkal. Tökéletesen illett az ő magasságához és szélességéhez, melyet gyakran átoknak talált, ha nőkről volt szó. Nem szerette azt az érzést, hogy szinte összeroppantja a partnereit.

A nőnek olyan mosolya volt, ami egyszerre juttatta a férfi eszébe az ártatlanságot és a bűnt. A nő nem volt hajlandó elárulni a nevét... és nem akarta tudni a férfit...

Egyszerűen tökéletes.

És a szeme... A férfi sosem látott még hasonlót – az egyik a nyári tenger kéksége, a másik zöldbe hajló. Túl sokáig nézett bele, megígézta a tágra nyílt, hívogató szempár.

Keresztülsurrantak a konyhán, fel a szolgák lépcsőjén, majd a nő skót whiskyt töltött neki...

Mindössze ennyire emlékezett.

Jóságos ég! Fel kell hagynia az ivással.

Majd holnapról. Most szüksége lesz alkoholra, hogy túlélje az apja menyegzőjének napját – amikor Williamnek negyedszerre is mostohaanyja lesz. Még hozzá fiatalabb az összes többinél. Még nála is.

És nagyon-nagyon gazdag.

Még nem volt szerencséje találkozni ezzel a menyasszonyok gyöngyével. Majd a szertartáson, előbb nem, pont úgy, mint az előző három esetében. És amint ismét tele lesz a családi kassza, távozik. Visszamegy Oxfordba, miután eleget tett a kötelességének, és eljátszotta az odaadó fiú szerepét. Visszatér a hercegségek örököseinek kijáró pazar, élvhajász életmódhoz, ami tele van ivással, kockázással és nőkkel, és amelyben semmire sincs gondja.

Vissza ahhoz az élethez, amit imád.

De ma este még megtisztelti jelenlétével az apját, üdvözlí az új anyját, és úgy tesz, mintha érdekelné az illem. És miután eljátszotta az örökös szerepét, talán megkeresi a tegnap a kertben megismert pajkos, fiatal lánykát, és minden erejével azon lesz, hogy megpróbálja felidézni az előző estét.

Éljenek a vidéki kúriák és a sok résztvevős menyegzők! Nem született még olyan asszonyszemély, aki ellen bír állni egy esküvő szexuális csáberejének, és William pontosan ezért roppant mód vonzódott a házasság szent intézményéhez.

Micsoda szerencse, hogy az apja érti ennek a módját!

Elvigyorodott, és kinyújtózott az ágyon. Egyik karját a hűs lepedőre vetette.

A *hideg* lepedőre.

A hideg, *nedves* lepedőre.

Szentséges ég!

A férfi szeme kipattant.

Csak ekkor döbbsent rá, hogy nem a saját szobájában fekszik.

És nem a saját ágyában.

És hogy az ágyneműt beterítő vörös folt, amitől ragacsos és nyirkos lett az ujja, nem az ő vére.

Mielőtt megszólalhatott vagy megmozdulhatott volna, nyílt az ismeretlen hálószoa ajtaja, és belépett egy életerős, tettere kész szobalány.

Tucatnyi, akár száz különböző dolog is megfordulhatott volna a férfi fejében abban a pillanatban. Mégis, azokban a másodpercekben, amíg a fiatal szobalány belépett, és észrevette őt, William mindössze egy dologra tudott gondolni: hogy tönkre fogja tenni szegény lány életét.

Biztosra vette, hogy a lány soha többé nem lesz képes nyugodtan kinyitni egy ajtót, lepedőt húzni az ágyra vagy élvezni a devonshire-i téli reggelek ritkán látott ragyogó napsütését anélkül, hogy eszébe jutna ez a pillanat. Azonban nem tudott változtatni rajta.

Hallgatott, amikor a lány észrevette őt, földbe gyökerezett a lába, az arca holsápadt lett, barna szeme pedig – a férfi érdekesnek találta, hogy észrevette a színét – tágra nyílt először a felismeréstől, majd a rémülettől.

Hallgatott, amikor a lány kinyitotta a száját, és felsikított. Kétségtelen, hogy a helyében ő is ugyanezt tette volna.

Csak akkor szólalt meg, miután a lány túlesett az első, fülsértő sikításon, amelyre odasereglettek szolgálak, cselédlányok, az esküvőre meghívott vendégek és az apja. William kihasználta a vihar előtti csendet, és azt kérdezte:

– Hol vagyok?

A szobalány némán meredt rá.

A férfi fel akart kelni az ágyról, de amikor a takaró a derekára csúszott, azonnal megtorpant, mert rájött, hogy sehol sem látja a ruháit.

Meztelen volt. Egy ágyban, ami nem a sajátja.

És vér borította.

Ismét a szobalány rettegő szemébe nézett, és amikor megszólalt, a hangja gyerekesen csengett, és valami olyasmiről árulkodott, amit a férfi később félelemként azonosított.

– Kié ez az ágy?

Csodálatra méltó módon a lány dadogás nélkül válaszolt:

– Miss Lowe-é.

Miss Mara Lowe egy vagyonos bankár lánya volt, elég nagy hozománnyal ahhoz, hogy herceget fogjon magának.

Miss Mara Lowe, Lamont eljövendő hercegnéje.

William következő mostohaanyja.

1. fejezet

A Bukott Angyal London

Tizenkét évvel később

Van valami szép a pillanatban, amikor a hús csontot ér. Ez az ujjpercek és az állkapocs durva reccsenésekor, a hasba csapódó ököl tompa puffanásakor és akkor történik meg, amikor mély hangon felnyög egy férfi, egy tized másodperccel azelőtt, hogy vereséget szenved.

Azok, akik örömeiket lelik az ilyen szépségben, bokszolnak.

Van, aki élvezetből. Azért a pillanatért, amikor az ellenfél a padlóra rogy, nyomában pedig fűrészporkelű támad, mert elhagyta az ereje vagy a méltósága, esetleg kifogyott a szuszából.

Van, aki a dicsőségért. Azért a pillanatért, amikor a bajnok a megvert és összetört, verejéktől, portól és vértől sikamlós bőrű ellenfél fölé hajol.

És van, aki a hataloméért. Az inak feszülése és a véralfutások, amelyek hamarosan sajogni fognak, arról árulkodnak, hogy közel a győzelem és a trófea.

De Lamont hercege, akit London legsötétebb zugáiban Templeként ismertek, a békéért boksolt.

Azért a pillanatért öklözött, amikor már nem maradt más, csak izmok és csont, mozgás és erő, cselek és elterelő manőverek. Az ilyesfajta brutalitás kizárta számára a külvilágot, elnémította a tömeg moráját, a saját emlékeit, és csak a légzésére és az erejére figyelt.

Azért öklözött, mert tizenkét éve csakis a ringben tudta magáról és a világról az igazságot.

Az erőszak tiszta. Minden más romlott.

És e tudás miatt nem akadt ellenfele.

Veretlen volt London-szerte – sokan fogadni mertek volna rá, hogy Európa-szerte is. Temple minden este belépett a ringbe. Alig hegedtek be a sebei, máris az a veszély fenyegetett, hogy ismét vérezni fognak.

Öklét hosszú vászoncsíkokba tekerte. A ringben szembenézett a következő ellenfelével – minden este másik férfival, aki azt hitte, hogy Temple-t le lehet győzni.

Mindegyik azt hitte, majd ő lesz az, aki a hatalmas, megingathatatlan Temple-ből rongybabát csinál, és London legexkluzívabb kaszinója legnagyobb helyiségének padlójára küldi.

A Bukott Angyal erős vonzerővel bírt, amely az esténként kötött több tízezer fontnyi fogadásra épült. A vétek és a bűn ígérete naplementekor szólította meg Mayfairt, a nemesi rangú, tehetős és példátlan vagyonú férfiakat, akik szorosan egymás mellett állva ismerték fel saját gyengeségüket az elefántcsont koccanásakor, a biliárdposztó susogásakor és a mahagónikerék pörgésekor.

És amikor mindenüket elveszítették az emeleten lévő csillogó, pompás termekben, az utolsó mentsváruk a mélyben meglapuló helyiség maradt: a ring. Az alvilág, ahol Temple uralkodott.

Az Angyal négy alapítója egyetlen megváltást kínált e férfiaknak. Volt mód arra, hogy akik elveszítették a vagyonukat a kaszinóval szemben, visszaszerezhessék azt.

Csak ki kellett állniuk Temple ellen.

És le kellett győzniük.

És minden adósságuk elfelejtődik.

Természetesen ez sosem történt meg. Temple tizenkét éve öklözött, először sötét alakokkal teli sötét sikátorokban a túlélése érdekében, majd alantasabb klubokban pénzért, hatalomért és befolyásért.

Azokért a dolgokért, amiket neki ígértek.

Azokért a dolgokért, amikre született.

Azokért a dolgokért, amiket elvesztett egyetlen éjszaka alatt, amelyre nem emlékszik.

A gondolat megakasztotta a küzdelem ritmusát, és Temple egy röpke pillanatig teljes súlyával a lábára nehezedett, ellenfele pedig – aki feleakkora volt, mint ő, az ereje pedig harmadakkora – bevitt egy erőteljes és szerencsés ütést, tökéletes szögben, amelytől összekoccantak Temple fogai, és csillagokat látott.

Temple hátratántorodott a váratlan ütéstől. A fájdalom és a döbbenet kisöpörte a gondolatot a fejből, miközben állta névtelen ellenfele győzedelmes tekintetét. *Nem névtelen.* Persze hogy van neve. De Temple ritkán mondta ki az ellenfelei nevét. Ezek a férfiak pusztán eszközök voltak számára.

Ahogy ő is számukra.

Alig egy másodperccel később Temple visszanyerte az egyensúlyát, és azonnal támadást intézett balra, aztán jobbra. Tudta, hogy az ő karja egy fél lábbal távolabbra ér, mint az ellenfeléé. Érezte, hogy az ellenfele izmai fáradnak, észrevette a pillanatot, amikor a

fiatalabb, dühösebb férfi hagyta, hogy legyűrje a kimerültség, és elsodorják az érzelmei.

Ellenfelének volt miért küzdenie: negyvenezer font és egy essexi birtok. Egy walesi farm, ahol Britannia legjobb versenylovait tenyésztik. Fél tucat festmény egy holland mestertől, aki Temple-t mindig is hidegen hagyta. Egy fiatal lány hozománya. Egy fiatal fiú oktatása. Mindez elveszett a fenti asztaloknál. És a leszármazottak számára.

Temple az ellenfele szemébe nézett, és kétségbeesést olvasott ki belőle. Gyűlöletet. Gyűlöletet a klub iránt, amely a bukásának bizonyult, gyűlöletet a klubot vezető férfiak és leginkább Temple iránt – a centurio iránt, aki azt a hordát védelmezte, amelynek tagjai a kifinomult, becsületes úriemberek zsebéből loptak.

Ilyesfajta gondolatok jártak a vesztesek fejében elalváskor.

Mintha az Angyal hibája lenne, hogy a könnyen nyíló pénztárca és a szerencsétlen kockajárás katasztrofális kombináció.

Mintha Temple hibája lenne.

Mindig a gyűlölet okozta a vesztüket. Haszontalan érzelmek, amely félelemből, reményből és vágyból táplálkozik. Ezek a férfiak nem ismerték ennek az érzelemnek a csínját-bínját, a vele kapcsolatos igazságot. Hogy azok, akik küzdenek valamiért, vesztesre vannak ítélve.

Ideje, hogy megszabadítsa az ellenfelét a kínjaitól.

A ring széléről hallatszódó lárma felerősödött, amikor Temple támadott. Ellenfele végigcsúszott a fűrészporral borított padlón.

Korábban csak játszott a fickóval, de most az ökle kíméletlenül, pontosan csapott le, az ütések sortűzként záporoztak. Arc. Áll. Törzs.

A másik férfi a ring szélét jelző kötelek felé nyújtózott, és rájuk zuhant, miközben Temple folytatta a támadást. Megszánta a másikat, aki abban reménykedett, hogy talán nyerhet. Azt remélte, hogy talán legyőzheti Temple-t. Az Angyalt.

Az utolsó ütés teljesen kiszívta az ellenfele erejét, és Temple figyelte, ahogy a férfi összecsuplik a lába előtt. A tömeg hangereje fülsiketítővé vált, és átjárta a vérszomj.

Temple zihált, várta, hogy az ellenfele megmozdul-e, talpra kerekereg-e egy következő összecsapásra. Egy újabb esélyért.

A férfi mozdulatlanul feküdt, karjával a fejét védte.

Okos.

Okosabb a többségnél.

Temple a ring szélén álló bukmékerhez fordult, és kérdően felszegte az állát.

Az idősebb férfi a Temple lábánál heverő alakra nézett, épp csak megállapodott rajta a tekintete, majd tovasiklott. Felemelte egyik bütykös ujját, és a ring távolabbi sarkában álló vörös zászlóra, Temple zászlójára mutatott.

A tömeg őrjöngött.

Temple a helyiség egyik oldalán nyújtózó, hatalmas tükör felé fordult, egy hosszú pillanatig állta saját fekete tekintetét, majd bólintott, aztán hátat fordított a tükörképének, és átmászott a kötelek között.

Átverekedte magát a férfiak tömegén, akik jó pénzt fizettek azért, hogy láthassák a küzdelmet. Hidegen hagyták a vigyorok és az ujjongó tömeg, amelynek tagjai szerették volna megérinteni verejtékes, fekete tintával díszített bőrét, hogy még évekig legyen mivel dicsekedniük.

Megérintettek egy gyilkost, és életben maradtak, ezért elmesélhetik.

Eleinte dühítette, idővel büszkévé tette ez a szokás.

Mostanra pedig már unta.

Kitárta a lakrészébe vezető súlyos acélajtót, és hagyta, hogy becsukódjon mögötte, közben már az egyik hosszú vászoncsíkot tekerte le sajtó ökléről. Nem pillantott hátra, amikor az ajtó becsukódott, mert tudta, hogy a küzdelmet végignézők közül senki sem merné követni a sötét, föld alatti szentélybe. Meghívás nélkül nem.

A szoba sötét és csendes volt, nem szűrődött be a kinti helyiség zaja, ahol – tapasztalatból tudta – férfiak sietnek átvenni a nyerevényüket, néhányan talpra segítik a vesztést, és felcserért kiáltanak, hogy bekötözze a törött bordákat, és ellássa a véraláfutásokat.

Temple a padlóra hajította a vásznat, aztán a sötétben a közelében lévő lámpás felé nyúlt, és meggyújtotta. Fény áradt szét a szobában, ahol egy alacsony tölgyfa asztal állt, rajta rendezett papírhalom és egy díszesen faragott ébenfa doboz. Elkezdte lehámozni a kötést a másik ökléről is, közben a tekintete megállapodott a most már szükségtelen papírokon.

Soha nincs rájuk szükség.

A második vászon követte az elsőt, Temple pedig átvágott a szinthe üres szobán, és a mennyezetről lógó bőrszíjakért nyúlt. Teljes súlyaival rájuk nehezedett, hagyta, hogy a kar-, a váll- és a hátizmai megnyúljanak. Az alapos nyújtással nagy levegővétel járt együtt, amelyet a szoba sötét végében lévő másik ajtón felhangzó halk kopogás szakított félbe.

– Szabad! – szólt ki.

Nem fordult hátra, amikor az ajtó kinyílt, majd becsukódott.

– Megint elbukott egy.

– Mindig elbuknak. – Temple befejezte a nyújtást, és Chase, a Bukott Angyal alapítója felé fordult, aki átvágott a szobán, és leült egy alacsony faszékre.

– Jó küzdelem volt.

– Tényleg? – Mostanában Temple számára mind egyformának tűnt.

– Figyelemre méltónak találom, hogy folyton azt hiszik, képesek legyőzni téged – mondta Chase. Hátradőlt, hosszú lábát szélesre tárva kinyújtotta a csupasz padlón. – Az ember azt hinné, hogy mostanra már lemondtak erről.

Temple ment, hogy öntsön magának egy pohár vizet egy kanocsóból.

– Nehéz szemet hunyni a megtorlás ígérete felett. Még akkor is, ha ez a legcsekélyebb ígéret. – Mivel Temple-nek soha nem nyílt esélye a megtorlásra, ezért mindenkinél nagyobb tapasztalata volt ebben.

– Eltörted Montlake három bordáját.

Temple nagyot kortyolt a vízből, amely nagy cseppekben csurgott le az állán. A kézfejével megtörölte az arcát, és így szólt:

– A bordák meggyógyulnak.

Chase bólintott, aztán mocrogni kezdett a széken.

– A spártai életmódod nem a legkényelmesebb, ugye tudod?

Temple letette a poharat.

– Senki sem kért meg rá, hogy itt időzz. Semmi kétség, hogy nálad fent velúr és párnák vannak.

Chase mosolyogva lesöpört egy aprócska szöszt az egyik nadrágszáráról, majd egy papírdarabot helyezett az asztalra, a már ott lévő halom mellé. A következő és az azutáni este kihívóinak névsora.

Férfiak soha véget nem érő listája, akik a vagyonukért kívánnak a szorítóba lépni.

Temple hosszan, halkán kifújta a levegőt. Nem akart a következő összecsapásra gondolni. Forró vízre és puha ágyra vágyott. Megrántotta a közelében lévő csengőzsinórt, jelezve, hogy készítsék el neki a fürdővizet.

Temple tekintete a papírra siklott, amely elég közel volt ahhoz, hogy lássa rajta a fél tucat nevet, de túl messze ahhoz, hogy el tudja olvasni őket. Barátja sokatmondó szemébe nézett.

– Lowe megint kihív téged.

Nem kellett volna meglepődnie, hiszen Christopher Lowe már tizenkétszer kihívta, mégis arculcsapásként érte a bejelentés.

– Nem. – Ugyanezt válaszolta az előző tizenegy alkalommal is. – És többet ne írd fel a listára!

– Miért? Talán a fiúnak nem jár ugyanaz az esély, mint a többinek? Temple Chase szemébe nézett.

– Vérszomjas gazember vagy.

Chase felnevetett.

– A családom nagy bánatára nem vagyok gazember.

– Akkor csak vérszomjas.

– Csak szeretem a szenvedélyes küzdelmet. – Chase vállat vont.
– Több ezret veszített.

– Az sem érdekel, ha a koronaékszereket veszítette el. Nem álllok ki ellene.

– Temple...

– Amikor egyezséget kötöttünk... Amikor beleegyeztem, hogy eljövök az Angyalba, megállapodtunk, hogy az öklözés az én dolgom. Nem így volt?

Chase kivárt, hogy vajon merre tart a beszélgetés.

Temple megismételte a kérdést.

– Nem így volt?

– De igen.

– Nem állok ki Lowe ellen. – Temple szünetet tartott, majd hoz-
zátette. – Még csak nem is tag.

– A Knight’s tagja. Most már ugyanolyan jogok illetik meg, mint
az Angyal tagjait.

A Knight’s, a Bukott Angyal legújabb tulajdona, egy alacsonyabb
színvonalú klub, amely négyszáz kevésbé erkölcsös alaknak jelentet-
te az élvezetet, és verte őket adósságba.

Temple-t elöntötte a harag.

– Az istenfáját! Cross és az ő ostoba döntései...

– Megvoltak az okai – mondta Chase.

– Az isten mentsen meg minket a szerelmes férfiaktól!

– Egyetérték – mondta Chase. – De van még egy kaszinónk, amit
irányítanunk kell, és ahhoz a kaszinóhoz tartozik Lowe adóssága. És
joga van az összecsapáshoz, ha ezt kéri.

– Hogyan veszített a fiú ezeket? – kérdezte Temple, és dühítet-
te a hangjából kiérződő tehetetlenség. – Hiszen amihez csak az ap-
ja hozzáért, arannyá változott.

Ezért volt Lowe nővére kapós menyasszony.

Gyűlölte a gondolatot, mert emlékeket idézett fel.

Chase megvonta a vállát.

– A szerencse forgandó.

Mindannyian ezen igazság szerint éltek az életüket.

Temple szitkozódott.

– Nem állok ki ellene. Koptasd le!

Chase a barátja szemébe nézett.

– Nincs bizonyíték arra, hogy megölted a lányt.

Temple állta a tekintetét.

– De arra sincs, hogy nem.

– Mindenemet fel merném tenni arra, hogy nem ölted meg.

– De nem azért, mert tudod, hogy ez az igazság.

Még Temple sem tudta.

– Ismerlek.

Senki sem ismerte őt. Valójában nem.

– Hát, Lowe viszont nem. Nem állok ki ellene. És nem nyitok vitát erről. Ha küzdelmet akarsz a fiúnak, állj ki ellene te!

Várta Chase válaszát, az új támadást.

De elmaradt.

– Na, az tetszene egész Londonnak! – Az Angyal alapítója felállt, és felemelte a lehetséges ellenfelek listáját a papírhalommal együtt, amely az öklözést megelőzően az asztalon hevert. – Visszavigyem ezeket a könyvelésre?

Temple megrázta a fejét, és egyik karját a papírok felé nyújtotta.

– Majd én.

Ez is a rituálé része volt.

– Miért hoztad egyáltalán el az aktákat? – kérdezte Chase.

Temple a papírokra nézett, amelyeken tömör, de olvasható írással ott szerepelt, mennyivel tartozik Montlake az Angyalnak: száz font itt, ezer font ott, tizenkét hektár. Száz. Egy ház, egy ló, egy hintó.

Egy egész élet.

Megvonta az egyik vállát, élvezte a jóleső izomlázatot.

– Akár győzhetett is volna.

Chase felvonta egyik szőke szemöldökét.

– Akár.

De nem így történt.

Temple visszatette az iratokat a kopott tölgyfa asztalra.

– Minden reményük a küzdelem. Úgy tűnik, mindössze annyit tehetek, hogy legalább nyugtázom a veszteségük mértékét.

– És mégis mindig nyersz.

Igaz. De Temple pontosan tudta, milyen érzés mindent elveszíteni. Milyen érzés, amikor egy szempillantás alatt megváltozik az ember élete egy olyan döntés miatt, amit sosem lett volna szabad meghozni. Egy olyan tett miatt, amit sosem lett volna szabad elkövetni.

Természetesen volt különbség.

Azok a férfiak, akik sérüléseket szerezni jöttek a ringbe, emlékeztek a meghozott döntésre. Hogy miket tettek.

Temple azonban nem.

Nem mintha számítana.

Az ajtó felett megszólalt a falon lévő csengő, ami azt jelezte, hogy a fürdő elkészült. Temple visszatért a jelenbe.

– Nem azt mondtam, hogy nem érdemlik meg, hogy veszítsenek.

Chase elnevette magát, ami hangosnak tűnt a csendes szobában.

– Nagyon biztos vagy magadban! Egyszer majd nem fogsz annyira könnyedén győzni.

Temple a törülközőért nyúlt, és a nyaka köré kanyarította a finom török pamutot.

– Haszontalan ígéret – mondta, ahogy elindult a szomszédos helyiségben lévő fürdőszoba felé, maga mögött hagyva Chase-t, a küzdelmet és az általa okozott sérüléseket. – Haszontalan, csodálatos ígéret.

A Temple Bartól északra fekvő utcák éjszaka keltek életre, megteltek London legkétesebb alakjaival – tolvajok, prostituáltak és gyilkosok

bújtak elő nappali búvóhelyükről, kisorjáztak a gátlástalan sötétségbe. Lubickoltak benne.

Élvezetüket lelték a félhomályos sarkokban, kisajátították maguknak az áhított sötétséget ebben a városrészben, alig fél mérföldre a legimpozánsabb házaktól és a legvagyonosabb lakóktól. Ez volt az a terület, ahová tisztességes nemesek nem tették be a lábukat, mert túlságosan féltek szembenézni a város igazságával – hogy több annál, mint amiről tudomásuk van.

Vagy talán pontosan az, amiről tudnak.

Temple csak ezt ismerte.

Minden, ami volt, minden, amivé vált, és minden, ami lesz – ez a hely, tele iszákosokkal és kéjनोंkkel. Tökéletes búvóhely egy férfinak, ahol láthatatlanná válhat.

De természetesen az emberek látták őt. Évek óta, azóta, hogy tizenkét évvel ezelőtt fiatalon, rettegvé és dühösen megérkezett ide pusztán az öklével, hogy belépőt nyerjen ebbe a bátor, új világba.

A suttogások követték őt a mocskon és a bűnön át, jelezve az idő múlását. Először úgy tett, mintha nem hallaná, de ahogy az évek teltek, megszokta – és a jelzőből megtisztelő cím lett.

Gyilkos.

Az emberek tisztos távolból figyelték *a gyilkos herceget*. Látta a szemükben a kíváncsiságot: Egy arisztokratának, aki jó helyre született, gyémántos aranykanállal a szájában, mégis mi oka lehetett a gyilkolásra? Milyen pusztító, sötét titkot rejtegetnek a gazdagok és a nemesek a selymeik, ékszereik és vagyonuk mögött?

Temple reményt adott London legsötétebb lelkeinek.

Esélyt, hogy elhiggyék: mocskokkal és korommal borított, áporodott életük talán nem különbözik annyira azokétól, akik látszólag oly távol állnak tőlük, oly elérhetetlenek.

Ha a gyilkos herceg elbukhat – olvasta ki alattomos pillantásukból –, akkor mi is felemelkedhetünk.

És ez a pislákoló remény veszélyt rejtett. Temple befordult a sarkon, maga mögött hagyva Long Acre fényeit és hangjait. Körbeültek a sötét utcák, ahol felnőtt élete nagy részét töltötte.

Az évek során elsajátított ösztönökre hallgatva halkra fogta a lépéseit, tudva, hogy az otthonáig vezető utolsó száz yard az, ahol a sötétben ólálkodók bátorságot merítettek.

Ezért nem lepte meg, hogy követik.

Már korábban is megtörtént. Mindenre elszánt férfiak támadtak rá késekkel és ütőkkel abban a reményben, hogy egyetlen, jól irányzott ütéssel a földre küldhetik annyi időre, amíg kiürítik a pénztárcáját.

És ha véletlenül sosem kel fel többé, hát annyi baj legyen. Elvégre az utca törvényei már csak ilyenek.

Nézett már velük farkasszemet korábban is. Harcolt velük, ontott ki vért és ütött ki fogakat Newgate macskaköves utcáin olyan ádáz dühvel, ami hiányzott a Bukott Angyal ringjéből.

Kiállt ellenük, és nyert. Tizenkétszer. Hússzor.

És még mindig akadt olyan új, mindenre elszánt bűnös, aki követte őt, és Temple finom gyapjúkabátját a gyengeség jelének tekintette.

Lassított, és a mögötte hangzó léptekre összpontosított. Eltertek a megszokottól. Nem nehezítette el őket az ivás és a rossz ítélőképesség. Az illető gyorsan és határozottan lépkedett, és már majdnem utolérte Temple-t, amikor a férfi rájött, miben mások ezek a léptek.

Már korábban észre kellett volna vennie. Azonnal rá kellett volna jönnie, miért annyira szokatlan, annyira nyugtalanító a követője. Éreznie kellett volna, ha más okból nem, hát azért, ami az utána koslató illető *nem* volt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mert az elmúlt évek során, amikor valaki a nyomába szegődött ezekben a sötét síkátorokban, amikor Temple kezét emelt egy idegenre, a támadója sosem volt *nő*.

Megvárta, amíg közelebb ér.

A közeledő léptek elbizonytalanodtak, a férfi pedig a saját hosszú, ráérős lépteivel mérte az időt, tudva, hogy bármikor megfordulhatna, és végezhetne a veszélyforrással.

De nem mindennap lepték meg.

És a mögötte lévő szemtelen nőszemély bizony meglepte.

A nő elég közel ért ahhoz, hogy Temple hallja gyors és felületes lélegzését – a lendület és a félelem árulkodó jeleit. Mintha mindez még újdonság lenne neki. Mintha a nő lenne az áldozat.

És talán az is volt.

A nő egyyardnyira járt a férfitől. Egylábnyira. Hathüvelyknyire, aztán Temple megfordult, elkapta a csuklóját, és magához rántotta. Feltűnt neki, hogy a nőnél nincs fegyver, csak melegséget és citromillatot áraszt. És nem viselt kesztyűt.

Temple-nek ez épp csak feltűnt, aztán a nő felhördült, egy tized másodpercre megdermedt, majd rángatni kezdte a csuklóját. Amikor megérezte, hogy a férfi satuként szorítja, még hevesebben küzdött. Magasabb és erősebb volt az átlagnál, ami meglepte Temple-t. Nem sikított és kiabált, hanem minden lélegzetével, minden erejével megpróbálta magát kiszabadítani, láthatóan okosabb volt, mint a legtöbb férfi a ringben, akik ellen Temple kiállt. Azonban nem jelentett ellenfelet számára: szorosan és határozottan tartotta a nőt, amíg az fel nem adta.

Temple szinte bánta, hogy a nő feladta, amikor rájött, hogy hiába küzd. Eltelt egy kis idő, majd a nő röpké habozás után felfelé fordította az arcát, és így szólt: